

# Cartea lui Daniel - O sută optsprezece

## *Avertismentul profetic către Ierusalim: o înfățișare simbolică a evenimentelor de la sfârșitul vremurilor*

Jeff Pippenger

2024-03-05

Șapte ani de avertizare, din anul 63 până în anul 70, care au fost proclamați de omul ce mergea „în sus și în jos pe străzile Ierusalimului, vestind nenorocirile care aveau să vină asupra cetății”, fuseseră prefigurați prin avertizarea dată Ierusalimului timp de trei ani și jumătate, mai întâi în lucrarea lui Hristos, iar apoi timp de trei ani și jumătate în lucrarea ucenicilor. Articolele anterioare au arătat deja că distrugerea Ierusalimului ar fi putut fi adusă la cruce sau, mai târziu, la uciderea cu pietre a lui Ștefan, însă îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu a amânat judecata Sa asupra cetății și a poporului.

„I na kogoto i da padne, shte go stori na prah.“ Narodat, koyto othvürli Khristos, skoro shteshe da vidi svoya grad i svoya narod razrusheni. Tyahñata slava shteshe da bñde slomena i razprñsnata kato prah pred vyatñra. I kakvo beshe tova, koeto pogubi yudeite? Tova beshe kamñkñt, vñrkhu koyto, ako byakha gradili, shteshe da bñde tyahñata sigurnost. Tova beshe prezryanata Bozhiya blagost, othvñrlenata pravda, prenebregnatata milost. Chovetsite se postavaha v protivopostavyane na Boga i vsichko, koeto bi bilo tyahño spasenie, se prevrñrna v tyahña pogibel. Vsichko, koeto Bog opredeli za zhivot, te nameriha da bñde za smñrt. V razpyatiето na Khristos ot yudeite se sñdñrzhashe razrusheniето na Ierusalim. Krñvta, prolyata na Golgota, beshe tezhestta, koyato gi povleche kñm razorenie za tozi svyat i za sveta, koyto idva. Taka shte bñde i v velikiyan posleden den, kogato sñdñt shte padne vñrkhu othvñrlilite Bozhiyata blagodat. Togava Khristos, tyahñniyat kamñk na sñblazñn, shte im se yavi kato planina na otmñshtenie. Slavata na Negovoto litse, koyato za pravednite e zhivot, za nechestivite shte bñde pozhar, koyto pogññshta. Poradi othvñrlenata lyubov, prezryanata blagodat, greshnikñt shte bñde poguben.

„Prin multe ilustrații și avertizări repetate, Isus a arătat care avea să fie urmarea, pentru iudei, a respingerii Fiului lui Dumnezeu. Prin aceste cuvinte, El Se adresa tuturor aceluia, din orice veac, care refuză să-L primească drept Răscumpărător al lor. Fiecare avertizare este pentru ei. Templul profanat, fiul neascultător, vierii cei răi, zidarii disprețuitori își au corespondentul în experiența fiecărui păcătos. Dacă nu se pocăiește, osânda pe care acestea au prevestit-o va fi a lui.” Hristos, Lumina lumii, 600.

Perioada de șapte ani în care omul a dat mărturie Ierusalimului a fost împărțită, la primul asediu, în două perioade egale de o mie două sute șazeci de zile. Acei șapte ani reprezentau distrugerea Ierusalimului, iar cei șapte ani ai lucrării lui Hristos și a ucenicilor reprezentau începutul distrugerii Ierusalimului, iar Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început. Acei șapte ani au fost, de asemenea, prefigurați prin „șapte vremi” împotriva împărăției de nord, care au fost împărțite în două perioade egale de o mie două sute șazeci de ani.

Når det moderne Rom gentager historien om det hedenske og det pavelige Rom, som nedtræder det bogstavelige og det åndelige Jerusalem, og når det moderne Rom gentager de to historiske forløb fra de to advarselsperioder, som blev givet af manden fra år 63 til år 70, og når det moderne Rom gentager den historie, der fremstilles ved de to perioder, hvor Kristus og disciplene gik ind og ud af Jerusalem i tre og et halvt år, da vil to særskilte perioder blive åbenbaret, skønt i de sidste dage „er tiden ikke mere.“

Ultima dintre aceste două perioade este perioada simbolică de patruzeci și două de luni, în care Roma modernă își duce la îndeplinire persecuția finală împotriva celor credincioși, după ce rana ei de moarte este vindecată prin legea duminicală care urmează să vină în curând. Acea perioadă simbolică de patruzeci și două de luni este a doua dintre cele două perioade și este perioada judecății executive a Romei moderne. Acea perioadă este precedată de judecata de cercetare a celor vii în adventismul laodicean.

Omul care a prezentat avertizarea Ierusalimului literal a murit în timpul asediului lui Titus. El nu a murit la distrugere, ci în timpul asediului care a precedat distrugerea, căci niciun creștin nu a murit la distrugerea Ierusalimului.

„În decurs de șapte ani, un om a continuat să străbată în sus și în jos străzile Ierusalimului, vestind nenorocirile care aveau să vină asupra cetății. Zi și noapte intona această tânguire sălbatică: «Un glas din răsărit! un glas din apus! un glas din cele patru vânturi! un glas împotriva Ierusalimului și împotriva templului! un glas împotriva mirilor și a mireselelor! un glas împotriva întregului popor!» — Ibid. Această ființă ciudată a fost întemnițată și biciuită, dar de pe buzele lui nu a scăpat nicio plângere. La insultă și batjocură nu răspundea decât atât: «Vai, vai de Ierusalim!» «vai, vai locuitorilor lui!» Strigătul său de avertizare nu a încetat până când a fost ucis în timpul asediului pe care îl prorocise.” Tragedia veacurilor, 29, 30.

Omul a murit în timpul asediului, dar nu la distrugerea finală, iar distrugerea finală reprezintă încheierea timpului de probă și cele șapte plăgi de pe urmă. Prin urmare, omul este un simbol al mesajului de a părăsi Ierusalimul la primul asediu. Atunci creștinii au fugit, iar în primii trei ani și jumătate omul a fost un simbol al unui grup care nu moare în Ierusalim, iar în cei de-ai doilea trei ani și jumătate el este un simbol al ultimilor creștini care mor înainte de încheierea timpului de probă. În prima perioadă el îi identifică pe cei o sută patruzeci și patru de mii, iar în a doua perioadă de trei ani și jumătate el reprezintă marea gloată care moare în timpul celei de-a doua perioade.

Mesajul omului a fost consemnat de istoricul respectiv și a fost redat prin șase glasuri. Când, în cele din urmă, a fost întemnițat, al șaptelea și ultimul său mesaj a fost „vai, vai” asupra Ierusalimului și a locuitorilor lui. Primul „glas” consemnat a fost un „glas din răsărit”, iar ultimul său mesaj a fost „vai”. Primul element al mesajului său și ultimul element al mesajului său au fost simbolul biblic care reprezintă islamul, căci islamul este, în Biblie, copiii „răsăritului”, iar ei sunt reprezentați de „vântul de răsărit”. Dublarea cuvântului „vai”, în mesajul său final, reflectă sfârșitul Babilonului modern, când împărații pământului strigă de trei ori: „Vai, vai de cetatea aceea mare.” Cuvântul grecesc tradus prin „vai” în cele trei versete din capitolul optsprezece al Apocalipsei este tradus prin „vai” în capitolul opt, versetul treisprezece.

Și am privit și am auzit un înger zburând prin mijlocul cerului, spunând cu glas tare: Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete ale trâmbiței celor trei îngeri care încă urmează să sune! Apocalipsa 8:13.

Proclamația omului: „vai, vai” reprezintă aplicarea întreită a celor trei vaiuri, căci elementele primului Vai, combinate cu elementele celui de-al doilea Vai „linie peste linie”, identifică elementele celui de-al treilea Vai, după cum cele trei rostiri ale expresiei „vai, vai” de către împărații pământului din capitolul optsprezece reprezintă al treilea Vai, așa cum este stabilit prin primul și al doilea Vai. Începutul și sfârșitul mesajului omului au prefigurat mesajul Islamului, al celui de-al treilea Vai.

Prima exprimare a mesajului său a fost un glas din „răsărit”, iar „răsăritul” este un simbol al Islamului, dar este și o identificare a îngerului sigilării care se ridică din răsărit.

Și după aceste lucruri am văzut patru îngeri stând în cele patru colțuri ale pământului, ținând cele patru vânturi ale pământului, ca vântul să nu sufle nici peste pământ, nici peste mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger ridicându-se din răsărit, având pecetea Dumnezeului celui viu; și a strigat cu glas tare către cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până când vom fi pecetluit pe slujitorii Dumnezeului nostru pe frunțile lor. Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii, din toate semințiile fiilor lui Israel. Apocalipsa 7:1–4.

În relatarea despre Ilie pe Muntele Carmel, când s-a uitat spre mare și a văzut un nor, el privea spre apus, căci Muntele Carmel este situat în apropierea Mării Mediterane.

Și s-a întâmplat a șaptea oară că el a zis: Iată, se ridică din mare un nor mic, ca mâna unui om. Și el a zis: Suie-te, spune-i lui Ahab: Înhamă-ți carul și coboară-te, ca să nu te oprească ploaia. 1 Regi 18:44.

Ilie ar fi fost cu fața spre apus, în direcția Mării Mediterane. În capitolul doisprezece din Luca, Hristos vorbește despre mesajul Său ca fiind un mesaj de dezbinare.

Credeți că am venit să aduc pace pe pământ? Vă spun: Nu; ci mai degrabă dezbinare. Căci de acum înainte, într-o casă vor fi cinci dezbinați: trei împotriva a doi și doi împotriva a trei. Tatăl va fi dezbinat împotriva fiului, și fiul împotriva tatălui; mama împotriva fiicei, și fiica împotriva mamei; soacra împotriva nurorii sale, și nora împotriva soacrei sale. Și a zis de asemenea mulțimilor: Când vedeți un nor ridicându-se de la apus, îndată spuneți: Vine ploaia; și așa se întâmplă. Și când vedeți suflând vântul de miazăzi, spuneți: Va fi căldură; și așa se întâmplă. Fățarnicilor, știți să deosebiți înfățișarea cerului și a pământului; dar cum se face că nu deosebiți vremea aceasta? Luca 12:51–56.

Mesajul solului către Ierusalim poartă semnătura Alfa și Omega, căci începutul și sfârșitul identifică islamul celei de-a treia Vai și, prin glasul „răsăritului”, identifică totodată mesajul islamului ca fiind mesajul sigilării. „Al doilea glas” din „apus” identifică ploaia târzie, care este ploaia de pe urmă, iar toți profeții se adresează zilelor de pe urmă. Mesajul „apusului” este un simbol al mesajului ploii târzii, care produce două clase de închinători. Una dintre aceste clase nu

poate recunoaște mesajul ploii târzii, căci „nu deosebesc vremea aceasta.”

Elementul următor al mesajului solului este glasul „celor patru vânturi”, care este atât mesajul sigilării, cât și mesajul calului mânios al islamului, așa cum este reprezentat de cea de-a treia Vai. Elementul următor este împotriva Ierusalimului și a templului, identificând astfel mesajul tuturor profeților, care identifică o categorie de oameni peste care se trece, căci ei și-au întemeiat pretenția la mântuire nu în Hristos, ci în templu și în moștenirea lor ca popor ales al lui Dumnezeu. Ei sunt aceia care, de-a lungul istoriei sacre, sunt reprezentați ca proclamând: „Templul Domnului, templul Domnului suntem noi.” Mesajul împotriva Ierusalimului și a templului este mesajul către Laodicea.

„Nu este nevoie să ne mirăm că biserica nu este înviorată de puterea Duhului Sfânt. Bărbații și femeile dau la o parte învățătura pe care a dat-o Hristos. Mânia și lăcomia dobândesc biruința. Templul sufletului este plin de nelegiuire. Nu este loc pentru Hristos. Oamenii urmează propriile lor căi stricate. Ei nu vor să ia seama la cuvintele Mântuitorului. Se iau pe ei înșiși în propriile lor mâini, respingând muștrările și avertizările, până când sfeșnicul este mutat din locul lui, iar discernământul spiritual este zăpăcit de ideile omenești. Deși sunt deficitari în slujire, ei se îndreptătesc, zicând: «Templul Domnului, Templul Domnului suntem noi.» Ei pun deoparte Legea lui Dumnezeu pentru a urma lumina propriei lor imaginații.” Review and Herald, 8 aprilie 1902.

Mesagerul și-a înălțat apoi glasul mesajului său de avertizare împotriva mirilor și a mireselelor, ca simbol al metodologiei „rând peste rând”, căci linia profetică a zilelor de pe urmă va fi întocmai precum linia profetică din zilele lui Noe, când se dădeau în căsătorie chiar în clipa în care potopul nimicirii era pe punctul de a se revărsa peste ambițiile și planurile lor lumești.

Biblia declară că în zilele de pe urmă oamenii vor fi absorbiți de preocupări lumești, de plăceri și de câștigarea banilor. Ei vor fi orbi față de realitățile veșnice. Hristos spune: „Cum au fost zilele lui Noe, așa va fi și venirea Fiului omului. Căci, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și venirea Fiului omului.” Matei 24:37–39.

„Așa este și astăzi. Oamenii aleargă înainte în goana după câștig și satisfacerea egoistă a poftelor, ca și cum n-ar exista Dumnezeu, nici cer, nici viață de apoi. În zilele lui Noe, avertizarea potopului a fost trimisă pentru a-i zgudu pe oameni în răutatea lor și a-i chema la pocăință. Tot astfel, solia despre apropiata venire a lui Hristos este menită să-i trezească pe oameni din absorbirea lor în lucrurile lumești. Ea este destinată să-i trezească la simțământul realităților veșnice, pentru ca ei să ia aminte la invitația la masa Domnului.”

„Evangelia invitația trebuie să fie dată întregii lumi — «oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărei norod». Apocalipsa 14:6. Ultimul mesaj de avertizare și îndurare trebuie să lumineze întregul pământ cu slava lui. El trebuie să ajungă la toate clasele de oameni, bogați și săraci, mari și mici. «Ieși la drumuri și la garduri», spune Hristos, «și silește-i să intre, ca să Mi se umple casa.»” Parabolele Domnului Hristos, 228.



Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Acum, fraților, Dumnezeu dorește ca noi să ne luăm poziția alături de omul care poartă felinarul; dorim să ne luăm poziția acolo unde este lumina și unde Dumnezeu a dat trâmbiței un sunet lămurit. Dorim să dăm trâmbiței un sunet lămurit. Am fost în nedumerire și am fost în îndoială, iar bisericile sunt gata să moară. Dar acum citim aici: «După aceste lucruri am văzut un alt înger coborându-se din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu glas puternic, zicând: Babilonul cel mare a căzut, a căzut și a ajuns locaș al demonilor, temniță a oricărui duh necurat și colivie a oricărei păsări necurate și urâcioase» [Apocalipsa 18:1, 2].”

„Ei bine, cum vom ajunge să cunoaștem ceva despre acel mesaj dacă nu suntem într-o stare în care să putem recunoaște ceva din lumina cerului atunci când vine la noi? Și vom primi tot atât de repede cea mai întunecată amăgire atunci când vine la noi de la cineva care este de acord cu noi, când nu avem nici măcar o fărâmă de dovadă că Duhul lui Dumnezeu l-a trimis. Hristos a spus: «Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți» [vezi Ioan 5:43]. Or, tocmai aceasta este lucrarea care s-a desfășurat aici încă de la adunarea de la Minneapolis. Pentru că Dumnezeu trimite un mesaj în Numele Său care nu este în acord cu ideile voastre, de aceea [voi trageți concluzia] că nu poate fi un mesaj de la Dumnezeu.” Sermons and Talks, volumul 1, 142.